

پارکینگ می‌دهد، زمانی که برای ترخیص خودرو اقدام می‌کند، یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان از او هزینه جرتقیل می‌گیرند، در حالی که خودرواش با جرتقیل منتقل نشده است. اعتراض می‌کند و متصدی پارکینگ می‌گوید که به ما ارتباطی ندارد. پلیس هم همین پاسخ را می‌دهد که روی برگه ترخیص درج نشده بود، بدون جرتقیل منتقل شده است. حالا مدت زمان طولانی از این وضعیت می‌گذرد، شکایت هم کرده اما هیچ‌کس پاسخی به او نداده است. نه پلیس، نه متصدی پارکینگ: «وقتی به پلیس شکایت کردم و به محل آمد، به ما گفت که با هم آشتی کنید. نه پولی به حسابم واریز شد، نه کسی به من پاسخ داد.» در ماه‌های ابتدایی اجرای این طرح، برای جلوگیری از تجمع خودروها در پارکینگ‌های طرف قرارداد، خودروها در پارکینگ خانه افراد قفل می‌شد و سپس از پایان دوره توقیف، توسط مامور پلیس باز می‌شد. اما در این روند، دیگر خبری از پول پارکینگ و یک میلیون و ۸۰۰ هزار تومان جرتقیل -هر چند صوری- نبود و به این ترتیب این روش جمع شد. زمانی که آرمین به پلیس پیشنهاد داد که خودرواش در خانه توقیف شود، جواب شنید که دیگر این روش انجام نمی‌شود.

۴ روز سرگردانی برای پیدا کردن جای خالی

«آرمین» مرد دیگری است که پس از سومین پیام، چهار روز برای پیدا کردن پارکینگ خالی تلاش کرد تا در نهایت موفق شد. او وضعیتی که برایش پیش آمده را روایت می‌کند: «در پیامک پلیس ۴۸ ساعت به من مهلت داده شده بود تا برای توقیف اقدام کنم: «به چندین پارکینگ که در فهرست طرف قرارداد نیروی انتظامی بود مراجعه کردم، جلوی این پارکینگ‌ها نوشته شده، طرف قرارداد. اول به پارکینگ مفتح باکری رفتم، گفتند جا نداریم. رفتم پارکینگی در مرزداران، گفتند جا نداریم. همان جا دیدم که چند خودرو در حال خارج شدن هستند، گفتم اینجا که رفتند، جا خالی شده. گفتند که باید از قبل نوبت بگیرید. گفتم الان به من نوبت بدهید. گفتند، نه باید تماس بگیري و نوبت بگیري. بعضی‌ها را چندبار مراجعه کردم و هر بار، موفق نمی‌شدم. قبل از همه اینها هم دو بار به پلیس راهنمایی و رانندگی مراجعه کردم. یکبار زیر پل شیخ بهایی بود. به سرهنگ نیروی انتظامی گفتم ماشینم را توقیف کنید. با جایی تماس گرفتم، گفتند جای خالی نداریم. به پلیس دیگری مراجعه کردم، گفتند بپر شهرستان، پارکینگ‌های آنجا خالی است. یکبار به مرکز پلیس به‌اضافه ۱۰ رفتم، گفتند باید بروی پلیس امنیت اخلاقی. به آنجا رفتم، حتی اجازه ندادند وارد شوم. گفتند باید بروی کلانتری. به کلانتری مراجعه کردم، گفتند ماشین را بگذار همین‌جا خودمان با جرتقیل می‌بریم پارکینگ. من هم نتوانستم پول جرتقیل بدهم.» او می‌گوید: «برای توقیف خودرو اصرار داشتیم چون اگر این اتفاق در خیابان بیفتد، واقعاً با نیروها درگیر می‌شوم به همین دلیل برای پیشگیری از این وضعیت، خودم اقدام کردم. در نهایت پس از چهار روز، پارکینگ عرفان غرب جا پیدا کردم.»

تجهیزات پیشرفته!

فروردین‌ماه سال گذشته بود که خبر آمد پلیس از روز شنبه، ۲۶ فروردین‌ماه سازوکار جدیدی برای بر خورد با کشف حجاب دارد؛ یکی از این سازوکارها، توقیف سیستمی خودروها بود. این خبری بود که احمدرضا رادان، فرمانده فراجاداد و گفت که در اجرای این سازوکار، از فناوری و تجهیزات پیشرفته برای شناسایی افراد خاطی استفاده می‌شود. احتمالاً منظور او از این تجهیزات پیشرفته؛ دوربین‌های مدار بسته، ماموران نیروی انتظامی و افراد متفرقه‌ای است که از سوی این نهاد، به سامانه شکایت از شهروندان دسترسی پیدا کرده‌اند. یا افرادی که با دوربین‌های موبایل در خیابان از شهروندان عکسبرداری می‌کنند. در این سازوکار پیشرفته اما جایی برای اعتراض نیست. با گذشت بیش از یک‌سال از دستور رادان، شکایت‌هاوسع تر، عجیب‌تر و شکل‌های نوینی به خود گرفته است. از انتقال صوری خودرو با جرتقیل تا منافع مشترک میان برخی از ماموران و پارکینگ‌داران و راننده‌های جرتقیل، تا موتورهایهایی که جلوی ساختمان پلیس امنیت به‌ازای یک مسیر چند دقیقه‌ای ۱۰۰ هزار تومان می‌گیرند تا به‌اصطلاح آنها را سریعتر به پلیس به‌اضافه ۱۰ برسانند. نزدیکترین مرکز پلیس به‌اضافه ۱۰ سر خیابان گیشا و دیگری در مرزداران است. موتوری می‌گوید که آنجا غلغه است و روزی تنها ۱۰۰ مراجعه‌کننده می‌پذیرد.

نوزدهم بهمن‌ماه سال گذشته بود که عفو، شامل حال خودروهای توقیفی شد و تعداد زیادی از آنها که در پارکینگ‌ها خاک می‌خوردند، ترخیص شدند. آن‌زمان اوج توقیف خودروها به‌دلیل حجاب بود و درست مثل حالا، بسیاری از پارکینگ‌ها تکمیل ظرفیت شده بودند. همان موقع اعلام شد که این طرح پلیس برای خالی کردن پارکینگ‌ها بود. سخنگوی پلیس، بهمن‌ماه‌سال گذشته گفت که این خودروها به مناسبت جشن انقلاب و مبعث پیامبر ترخیص می‌شوند. حالا اما بار دیگر پارکینگ‌ها سرریز شده‌اند، شهروندان آشفته‌اند و قوانین زیرپا گذاشته می‌شود.

بر خورد دام‌طالع اجتماعی‌شده؟

حسین ایمانی‌جاگر می، جامعه‌شناس است و به هم‌میهن می‌گوید که نیروی انتظامی مراکز پژوهشی دارد و نظرسنجی‌های مختلفی انجام داده است. قطعاً آنها در جریان این مسائل هستند، اما اینکه چرا این سیاست‌ها بازنگری نمی‌شود، یا از روش‌های بهتری برای اجرای قانون استفاده نمی‌شود، جای سوال است: «به نظر من مسئله اساسی این است که بحث پوشش به‌عنوان یک مسئله سیاسی و امنیتی دیده می‌شود، زمانی که این مسائل به چنین سطحی می‌رسند، دیگر ابعاد اجتماعی و فرهنگی آن نمی‌تواند چندان موردتوجه قرار گیرد و درباره‌اش صحبت شود.» او معتقد است؛ قبل از هر تصمیمی که قرار است تبدیل به قانون شود، امکان گفت‌وگو وجود دارد، حتی ابزارهای قانونی در این زمینه در

نظر گرفته شده، مثل پیوست اجتماعی؛ به این صورت که طرح‌های کلان ملی، قبل از اجرایی شدن، باید گزارش پیوست اجتماعی داشته باشند. کسانی که پیشنهاددهنده طرح‌ها و برنامه‌هایی هستند که مداخله‌گری در زندگی مردم به‌شمار می‌رود، باید بدانند که این تصمیم آنها روی گروه‌های مختلف اجتماعی، عدالت اجتماعی، عدالت جنسیتی، اعتماد عمومی مردم به دستگاه‌های دولتی و... چه اثراتی دارد. مشخص نیست که چنین بررسی‌ها و مطالعاتی انجام می‌شود یا اوقاب این تصمیم‌ها سنجیده می‌شود یا خیر. حتی اینکه نتیجه مطالعات قابل دسترس است، ابهام دیگری است. مجموعه این عوامل را زیبایی‌ها ساخت می‌کند.

بر خورد بدون تسامح

به گفته این جامعه‌شناس، به‌هر حال مسئله حجاب به‌عنوان تخلف شناخته می‌شود، اما نکته این است که در برخوردها، قانون هم می‌تواند سختگیرانه عمل کند، هم می‌تواند بر خورد تسامح‌آمیزی داشته‌باشد. کسانی که تصمیم‌گیری می‌کنند، بدون هیچ تسامحی مجازات تعیین می‌کنند. یعنی به‌صورت سختگیرانه با متخلف برخورد می‌شود. در چنین شرایطی، تأثیر این تصمیم‌گیری‌ها روی زندگی مردم و ارتباط حاکمان با مردم عادی، دیگر محلی برای بحث ندارد. جاگر می‌می‌گوید که تخلف در بحث حجاب، یک عمل سیاسی شناخته می‌شود و بر همین اساس هم با آن برخورد می‌کنند: «اما در این شرایط هر چه بگوییم، می‌گویند که تخلف است و باید برخورد شود. گاهی مسئله در چارچوب‌های فرهنگی اجتماعی دیده می‌شود، مثلاً رفتاری که اکنون ممکن است در جامعه وجود داشته باشد، ۱۰۰ سال پیش نوعی هنجار شکنی به‌شمار می‌رفت. اما وقتی این اتفاق نمی‌افتد، دیگر نمی‌توان خیلی درباره آن صحبت کرد. این در حالی است که در موضوع مربوط به حجاب، باید این اجازه داده شود که در چارچوب‌های اجتماعی و فرهنگی درباره آن صحبت شود. مردم‌شناسان، روانشناسان، جامعه‌شناسان و حتی متخصصان و کارشناسان باسواد پلیس دور هم جمع شوند و با هم گفت‌وگو کنند. باید این موضوع بحث شود که مسئله پوشش، روایتی سیاسی و امنیتی است یا تحولاتی است که جامعه ایران طی سال‌ها داشته و حالا اثراتش مشخص شده است. تا تکلیف این موضوع روشن نشود، نمی‌توان صحبتی درباره آن کرد.» به گفته او، در شرایط فعلی هر کسی درباره این موضوع صحبت کند، به او انگ مخالفت با شرع و قانون و... زده می‌شود. هزینه گفت‌وگو درباره این موضوعات بالا رفته و امکان نقد کم شده. کسی که صاحب سیاست است باید بسنجد که این اقدامات به نفعش هست یا خیر. در حال حاضر سیاست این است که بر خورد شدید صورت گیرد تا مردم رعایت کنند.

راه‌های شکایت نتیجه‌دار بسته است

مسئولان نیروی انتظامی تأکید می‌کنند که مردم می‌توانند نسبت به تخلفات، شکایت یا اعتراض داشته باشند اما حتی همان

سه شنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۴۰۳
سال سوم • شماره ۴۹۵
www.hammihanonline.ir

پیامک حجاب هم در صورت معترض بودن شهروندان -باینکه گزینه پیگیری دارد- به هیچ نتیجه‌ای نمی‌رسد. گزارش‌های زیادی در این زمینه از سوی شهروندان می‌رسد که نسبت به پیامک ارسال شده که اشتباه هم بوده، اعتراض کرده‌اند اما پیامک بعدی نشان‌دهنده رسیدگی نکردن به پیام قبلی است. ازسوی دیگر هر جا که تخلفی صورت گرفته، نیروهای کلانتری و سایر ماموران -بدون پیگیری- مراجعه‌کنندگان را از شکایت باز می‌دارند و از آنها می‌خواهند از شکایت بگذرند یا موضوع را بین خودشان حل و فصل کنند. به این ترتیب درهای شکایت و پیگیری بسته می‌شود. از همه اینها گذشته، شهروندانی که خودروی‌شان توقیف شده یا از سوی پلیس دستگیر شده‌اند، تنها دنبال راهیای از وضعیت موجودند و تمایلی به درگیر شدن با سیستم قضایی و دادگاه ندارند. همه اینها در شرایطی است که به گفته پیمان حاج‌محمودعطار، وکیل دادگستری: «به‌نظر می‌رسد بخشی از اقدامات پلیس، پشتوانه قانونی ندارد.» او به هم‌میهن می‌گوید: «بنابر قانون مجازات اسلامی، ضابطان دادگستری صرفاً در جرائم مشهود و آن هم به قصد جلوگیری از استمرار جرم در جرائم خطرناک، موظفند اقدامات پیشگیرانه انجام دهند. بنابراین هرگونه برخورد فیزیکی با شهروندان یا خودروی حامل شهروندان یا توقیف خودروی آنها به‌عنوان مرتکبان جرم، نیازمند تشکیل پرونده در دادسرای محل وقوع جرم و طی شدن تشریفات قانون آیین دادرسی کیفری است. در این پروسه متهم باید احضار شود، او از تحقیق به عمل آید و در نهایت با گرفتن آخرین دفاعیات، قرار تامین صادر شده و کفرو خواست داده شود. پس از تمام این مراحل، حکم توقیف خودرو و مجازات مرتکب صادر شود.» براساس اعلام او، همه اینها در شرایطی است که در توقیف خودرو و انتقال آن به پارکینگ‌ها هیچ‌یک از ضوابط و تشریفات آیین دادرسی کیفری به‌ویژه دستور قضایی مبنی بر تعقیب و پیگرد متهم یا مجرم و دستور توقیف و بازرسی خودرو، از سوی بازرس یا هر مرج قضایی صادر نشده و مشخص نیست ضابطان دادگستری و نیروی انتظامی به چه ماده قانونی استناد کرده‌اند و جوهی از افراد می‌گیرند.»

این وکیل دادگستری با اشاره به اینکه در روند توقیف خودرو و دستگیری افراد، تخلفاتی صورت می‌گیرد درحالی که مردم راهی نتیجه‌دار برای شکایت ندارند، گفت: «متأسفانه مراجع نظارتی اعم از دادسرای نظامی و بازرسی نیروی انتظامی هیچ راهی برای ثبت شکایت مردم و پیگیری آن در نظر نگرفته‌اند. عده‌ای از ضابطانی که به‌طور غیرقانونی و بدون رعایت تشریفات آیین دادرسی کیفری اقدام به برخورد با شهروندان تحت عنوان‌های مختلف می‌کنند و بدون داشتن حکم قضایی این اقدامات را انجام می‌دهند و حتی وجوهی از شهروندان می‌گیرند، تمهیدی برای ثبت شکایت ندهند. لازم است مراجع نظارتی و دستگاه‌های حاکمیتی برای جلوگیری از افزایش ناراضیاتی عمومی شهروندان در سطح کلانشهرها، ثبت شکایت‌های مردم و پیگیری بر خورد‌های غیرقانونی، پیش‌بینی‌هایی داشته‌باشند.»

نگاه حقوقدان

بزه‌دیدگان مقصر

در مواردی هم که به‌دلیل سرعت در انجام کار، اگر مقرر باشد خودرو با جرتقیل منتقل شود، نباید خسارتی به آن وارد شود. از سوی دیگر، نرخ مصوب هم رعایت شود. اگر خسارتی وارد شد، باید از طریق قانون پیگیری و شکایت شود. شخصی که مرتکب تخلفی نشده، باید نسبت به اقدام پلیس شکایت کند، یعنی به دادگاه مراجعه کرده و دلایل خود را اعلام کند. گاهی خود مردم هم سهل‌انگاری می‌کنند، حوصله شکایت ندارند و مراجعه‌ای نمی‌کنند. اعلام نکردن این تخلفات، ظلم به نیروی انتظامی و مردم است، حتی افراد ترجیح می‌دهند پول بدهند و شکایت نکنند. البته عدالت‌خواهی و پیگیری و شکایت وقت‌گیر است اما اثر آن را می‌توان در آینده فرزندان خودمان و مردم دید. اثر آن بیشتر از هزینه‌هایی است که می‌شود. وقتی ما خودمان با تساهل و تسامح، نسبت به تخلفات برخورد می‌کنیم، به اندازه همان فردی که تخلف کرده، مقصریم. به این افراد، بزه‌دیدگان مقصر گفته می‌شود. آنها نباید از مواضع خود کوتاه بیایند و ماجرا را باید پیگیری کنند. به‌هر حال برای حفظ اعتماد مردم به نیروی انتظامی، قطعاً راهکاری پیش‌بینی می‌شود.

به‌هر حال تخلف در نیروی انتظامی یا قوه قضائیه، اعتبار آنها را خدشه‌دار می‌کند و منجر به ناراضیاتی مردم می‌شود. لازم است نیروی انتظامی شیوه‌نامه‌ای برای این اقدام در نظر گرفته و اطلاع‌رسانی شود. یعنی به مردم بگویند که اگر در مسیر این اقدامات، تخلفی دیده شد، به فلان نهاد مراجعه کنند، به‌هر حال می‌توان ماموران را تعقیب قضایی کرد. جلوگیری از وقوع این تخلفات، باعث بازگشت اعتماد مردم به نیروی انتظامی می‌شود. قطعاً وقوع این تخلفات به گوش نیروی انتظامی رسیده و باید در ارتباط با آن اقدامی کند.

اداره کل ثبت اسناد و املاک استان همدان - اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک همدان - ناحیه یک هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی برابر رای شماره ۱۴۰۳۶۰۱۰۵۰۰۰۲۶ مورخ ۱۴۰۳/۰۱/۲۰ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک همدان- ناحیه یک تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم زهری فتح اله مقصودی فرزند سالار به شماره شناسنامه ۴۲۳ صادره از همدان در شش دانگ یک قطعه باغ میوه‌زار و عمارت واقع در آن به مساحت ۱۴۶۷/۷۴ مترمربع قسمتی از پلاک ۲۵/۱صلی واقع در حومه بخش سه همدان، به نشانی عباس‌آباد، پشت رستوران ساحل، بن‌بست سپیدار، خریداری از مالک رسمی آقای محمد صدراپی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراض داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت اقتصای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۳/۰۱/۲۷ - تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۳/۲/۱۱

شناسه آگهی: ۱۶۹۶۰۹۷

رضا شیرخانی خرم- رئیس ثبت اسناد و املاک

خبرسازان

هدشار وزیر بهداشت درباره تغییرات اقلیمی

بهرام عین‌اللهی، وزیر بهداشت گفت: «تغییرات الگوهای آب و هوایی، تأثیرات قابل توجهی بر نیروی کار به‌ویژه ایمنی و سلامت کارگران بر جای می‌گذارد و کارگران در مواجهه با سطوح بالاتری از عوامل مخاطره‌آمیز در محیط کار قرار می‌گیرند. کارگران در اغلب موارد اولین کسانی هستند که برای مدت طولانی و با شدت بیشتر در معرض اثرات تغییرات آب و هوایی قرار می‌گیرند و اغلب در معرض شرایطی هستند که عموم مردم می‌توانند از آن اجتناب کنند.» او ادامه داد: «بیماری‌های متعددی از جمله بیماری‌های ناشی از تنش‌های گرمایی، سرطان، بیماری‌های قلبی - عروقی و بیماری‌های تنفسی در کارگران، با تغییرات آب و هوایی مرتبط است بنابراین برای کاهش اثرات مخاطره‌آمیز و مخرب تغییرات اقلیم بر سلامت نیروی کار، باید اقدام فوری انجام داد. امروزه ۱/۲ میلیارد شغل یا به‌عبارتی ۴۰ درصد از نیروی کار در جهان به‌دلیل تخریب محیط‌زیست در معرض خطر هستند.»

طراحی یک پلنفرم برای آموزش به زوجین

انسیه زرعلی، معاون امور زنان و خانواده رئیس‌جمهوری گفت: «برای برنامه‌ریزی در پیشگیری یا کاهش طلاق، برنامه مدونی در ستاد زن و خانواده در دولت تصویب و پلنفرم همساز برای زوجین نوپا، ایجاد شد و مشاوره برای زوجین و مهارت‌های زندگی به آنها آموزش داده می‌شود.» او با اشاره به صفرشدن پشت‌نوبتی مستمری زنان سرپرست خانوار گفت: «خدمات و حمایت‌هایی مشاوره‌ای به‌هنگام روانشناسی، خدمات حقوقی و توانمندسازی نیز باید صورت گیرد. نقش روانشناسان در شادی‌آفرینی در زندگی در روح و جان بشر و تلاش برای بهینه‌بودن و زیبا زندگی کردن افراد، بر کسی پوشیده نیست. در درمان بیماری‌های جسمی، توصیه به روان آرام و سالم و روح شاداب می‌شود و این روح و روان است که می‌تواند سلامت جسم را تضمین کند یا به او برگرداند. همچنین نقش روانشناسان برای جلوگیری از ناهنجاری‌ها و آسیب‌ها، بر کسی پوشیده نیست.»

۱۰ برابر کشورهای پیشرفته کشته جاده‌ای داریم

علی توکلی کاشانی، قائم‌مقام مرکز تحقیقات ایمنی حمل‌ونقل جاده‌ای کشور در مورد آمار کشته‌های تصادف جاده‌ای گفت: «در کشور ما حال و روز خوبی در جریان نیست و این عدد تا حد ۲۰ نفر است. یعنی ۱۰ برابر کشورهای پیشرفته در تصادف کشته می‌دهیم.» به گزارش خبرنگارناین، او گفت: «کشور ما در سال‌های ۸۴ و ۸۵ خیلی اوضاع بدتری داشت و نزدیک به ۳۰ نفر در هر ۱۰۰ هزار نفر کشته می‌شدند که با یکسری اقدامات خیلی خوب، روند کاهش به خود گرفت و آهنگ کاهش آن از سال ۹۳ خیلی کم شد، اما از سال ۹۶ مجدداً افزایش پیدا کرد. کرونا در سال ۹۸ به دامان رسید و دوباره نمودار پایین آمد، اما حالا دوباره روند افزایشی گرفته است. در سال ۸۶ که آمار ما کاهش قابل‌ملاحظه‌ای داشته به این علت بود که بخشی از سفرهای غیرضروری با وسایل نقلیه شخصی، مدیریت شد.»